

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dévényi György ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, kk. III. rendű és kk. IV. rendű felpereseknek, a Gergelyné dr. Mohácsy Edit jogtanácsos által képviselt I. rendű, a dr. Szentkirályi József ügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. február 5. napján meghozott, 6.P.23.646/2004/160. számú ítélete ellen, az I-IV. rendű felperesek részéről 161., 164. és 165., az I. rendű alperes részéről 163. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a Fővárosi Bíróság 2009. április 28. napján meghozott, 6.P.23.646/2004/169. számú kiegészítő ítélete ellen, az I. rendű alperes részéről 170. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. rendű felperes javára a vagyoni károk pótlására megítélt 6.755.172 (hatmillió-hétszázötvenötezer-százhetvenkettő) forint marasztalási összeget 2.662.070 (kettőmillió-hatszázhatvankettőezer-hetven) forintra, ebből 37.910 (harminchétezer-kilencszáztíz) forintnak 2006. március 10-től, 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forintnak 2003. december 10-től, 12.000 (tizenkettőezer) forintnak 2003. augusztus 10-től, 371.000 (háromszázhetvenegyezer) forintnak 2005. január 1-től, 538.800 (ötszáz-harmincnolcezer-nyolcszáz) forintnak 2005. október 15-től, 45.000 (negyvenötezer) forintnak 2005. július 20-tól, 74.200 (hetvennégyezer-kettőszáz) forintnak 2005. december 25-től, 831.200 (nyolcszázharmincegyezer-kettőszáz) forintnak 2003. május 23-tól, 496.760 (négy százkilencvenhatezer-hétszázhatvan) forintnak 2004. június 16-tól, 15.200 (tizenötezer-kettőszáz) forintnak 2004. június 1-től járó kamataira, a 2009. március 1-től fizetendő járadékot havi 8.000 (nyolcezer) forintról havi 3.200 (háromezer-kettőszáz) forintra, a nem vagyoni kártérítést 4.500.000 (négy millió-ötszázezer) forintról 1.000.000 (egymillió) forintra és kamataira,

az I. rendű alperes által fizetendő kereseti illetéket 225.380 (kettőszázhuszonötezer-háromszáznyolcvan) forintba leszállítja.

Az I. rendű alperes első fokú perköltségben való marasztalását mellőzi.

A II. rendű alperest a leszállított marasztalási összegnek és az állam által előlegezett szakértői költségnek a megfizetésére, az I. rendű alperessel egyetemlegesen kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 110.690 (száztízezer-hatszázkilencven) forint fellebbezési illetéket.

Egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy az alpereseknek személyenként fizessenek meg 250.000 - 250.000 (kettőszázötvenezer - kettőszázötvenezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes 2003. május 23-án közlekedési balesetben megsérült. Az I. rendű felperes motorkerékpárjával ...-ben a 'B' utcában közlekedett. Az I. rendű alperes biztosítottja ... forgalmi rendszámú ... személygépkocsijával vele szemben haladt; áttért az úttest menetirány szerinti bal oldalára, mert az úttest szélén álló gépkocsit kellett kikerülnie. A kikerült gépkocsi a 'B' út 6. szám alatti ház előtt állt. Az I. rendű alperes biztosítottja a szomszédos 'B' utca 8. szám alatti ház kapuján szándékozott behajtani.

Az I. rendű alperes biztosítottjának bűnösségét az Egri Városi Bíróság 15.B.933/2003/7. számú ítéletével közúti baleset gondatlan okozásának vétségében megállapította. Az ítélet indokolása szerint az I. rendű alperes biztosítottja megsértette a KRESZ kikerülésre vonatkozó szabályait. A balesetben azonban az I. rendű alperes is közrehatott, mert egy-keréken közlekedett.

Az I. rendű felperes haladási sebessége, mielőtt a vele szemben közlekedő I. rendű alperesi biztosított gépkocsiját észlelte 48,6 - 50,8 km/h volt. Az I. rendű felperes fékezett, a motorkerékpár kereke az ütközési pont előtt 6,2 méterrel kezdődő 2,9 méter hosszú féknyomot hagyott. A motorkerékpár úgy ütközött a személygépkocsinak, hogy az első kereke a gépkocsi szélvédőjébe és szélvédőkoszorújába csapódott.

A gépkocsi haladási sebessége a záróvonal átlépésekor 20,5 - 25,2 km/h lehetett. Amikor a veszélyhelyzet az I. rendű felperes számára észlelhetővé vált, a gépkocsi és a motorkerékpár közötti távolság mintegy 30 méter volt. Az I. rendű felperes a motorkerékpárjával az észleléskor féktávolságon kívül vagy annak határán lehetett.

Az I. rendű felperes az ütközés folytán átrepült a gépkocsin és a gépkocsi mögött esett az úttestre. Az útburkolathoz való ütdés következtében a IV. ágyéki csigolyája eltörött, a törés porckorongsérvet eredményezett. Eltörött a III. ágyékcsigolyájának nyúlvánnya, valamint a bal kar orsócsontjának fejecse is. Az I.

rendű felperesnek ezeken a súlyos sérüléseken felül zúzódásos sérülései is keletkeztek.

Az I. rendű felperest a baleset napjától 2003. május 23-tól, 2003. június 10. napjáig ápolták kórházban. Mintegy két évig mankóval tudott járni és fűzőt kellett használnia. A porckorongsérvet megszüntető műtétet követően egy évig panaszmentes volt, majd ismét gerinc és gerinctájéki fájdalmai lettek, amelyek a rehabilitációs kezeléseket követően csak hosszú idő múlva enyhültek, majd szűntek meg. 2008. évben már csak egyes mozdulatoknál érzett fájdalmat a gerincében. A gerincmozgásai azonban véglegesen beszűkültek maradtak.

2004. februárjáig táppénzes állományban volt, 2006. július 16-ig a munkaképesség-csökkenése 67%-os volt, ezért rokkantsági nyugdíjat folyósítottak a részére. 2006. július 16-át követően a munkaképesség-csökkenésének mértékét 50%-ban, 2008. júliusától pedig 40%-ban állapították meg.

2006. nyaratól nehéz fizikai munkák végzésére nem volt képes, 2008. nyaratól pedig csak kifejezetten nehéz fizikai munkákat nem tud elvégezni.

Az I. rendű alperes az I. rendű felperesnek a káaira peren kívül 1.500.000 forintot fizetett.

Az I. és II. rendű felperesek házastársak, a III. és IV. rendű felperesek a gyermekeik.

Az I. és II. rendű felperesek 2004. május 24-én kötöttek házasságot. A III. rendű felperes 2004. szeptember 1-én, a IV. rendű felperes 2007. február 24-én született.

Keresetében az I. rendű felperes 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, s annak 2003. május 23-tól járó kamatai, továbbá jövedelemvesztését, valamint többletköltségeit pótló járadék fizetésére és dologi kárai megtérítésére kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni. A II. rendű felperes keresete az alperesek, mint egyetemlegesen kötelezettek, 5.000.000 forint, a III-IV. rendű felperesekért személyenként 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére való kötelezésére irányult.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes javára 4.500.000 forint nem vagyoni kártérítést és annak 2003. május 25-től járó kamatait, 2009. március 1-től a jövőre nézve havi 8.000 forint járadék, 6.755.172 forint lejárt járadék, költség és dolgokban esett kár megtérítésére kötelezte az I. rendű alperest. Az I. rendű felperes keresetét az I. rendű alperessel szemben ezt meghaladóan, a II. rendű alperessel szemben egészében elutasította.

Az ítélet I. rendű alperest marasztaló rendelkezését kiegészítette azzal, hogy az I. rendű felperes valamennyi lejárt járadékjellegű követelése, a 15 nap alatt teljesítendő 6.755.172 forintból 3.315.275 forint előzetesen végrehajtható.

A II-III-IV. rendű felperesek keresetét elutasította.

Az ítéletét a következőkkel indokolta:

A záróvonal mellett szabálytalanul parkoló ismeretlen gépkocsi nem volt a veszélyesség állapotában, ezért a II. rendű alperes helytállási kötelezettsége ismeretlen személygépkocsi által okozott kárért nem volt megállapítható.

Az I. rendű felperesnek motorkerékpár vezetésére jogosítványa nem volt, a motorkerékpár „eleje az ütközés idején nem volt a földön”, a hátsó keréken a

gumiabroncsról a mintázat teljesen lekopott. Ezeknek a körülményeknek azonban a balesetben nem volt szerepe. A jogosítvány hiánya, valamint a gumiabroncs kopottsága és a baleset között nincs okozati összefüggés. Az pedig nincs bizonyítva, hogy az I. rendű felperes a baleset előtt egy-keréken közlekedett. A szabálytalanul parkoló gépkocsit az I. rendű alperes biztosítottja előtt kikerülő gépkocsi vezetője a büntetőeljárásban azt vallotta, hogy az I. rendű felperes az ő gépkocsija mellett észrevétlenül haladt el. Az I. rendű felperes fejsérülést nem szenvedett, így az is közömbös, hogy viselt-e bukósisakot vagy sem. A balesetnek az volt a kizárólagos oka, hogy az I. rendű alperes biztosítottja a KRESZ 35. és 34. §-ában írt, az előzésre, illetve a kikerülésre vonatkozó szabályait nem tartotta meg.

Felróható közrehatás hiányában a Ptk. 346. § (1) bekezdése értelmében nem volt lehetőség, ezért az I. rendű alperes az I. rendű felperes teljes kárát köteles megtéríteni.

Az I. rendű felperes apja cégénél állt munkaviszonyban. Emellett egyéni vállalkozóként is dolgozott. A balesetet megelőző egy évben 656.597 forint jövedelme származott a munkaviszonyából, 447.865 forint az egyéni vállalkozásából. A vállalkozásából 2002. IV. negyedévében 1.200.000 forintot vett ki.

A munkaviszonya 2004. június 14. napjával közös megegyezéssel megszűnt. Az I. rendű felperes 2003. július 16-a és 2004. június 13-a között táppénzes állományban volt, ezt követően 2006. július 16-ig rokkantsági nyugdíjat folyósítottak a részére. 2005. december 31-ig jövedelemvesztesége nem keletkezett, mert a társadalombiztosítási juttatások összege meghaladta a balesetet megelőző egy évben elért jövedelmét. 2006. évben 94.777 forint jövedelemvesztesége volt.

2006. július 16-tól az I. rendű felperes munkaképesség csökkenése már csak 50%-os, ettől kezdve munkát már végezhetne, a jövedelemveszteség pótlására szolgáló járadékigénye nem volt megalapozott.

Az I. rendű felperest az apja cége a balesetet megelőző időben már minimálbérrel foglalkoztatta. Az I. rendű felperes vállalkozásából történt egyszeri 1.200.000 forintos kivétet a jövedelemveszteség megállapításánál figyelembe venni nem lehetett, mert sem ezt megelőzően, sem a baleset évében nyeresége a vállalkozásából nem volt. A jövedelemveszteség megállapításánál ezért a Ptk. 357. § (1) bekezdése és 357. § (4) bekezdése értelmében csak a munkaviszonyból származó minimálbér volt figyelembe vehető. Az I. rendű felperes a könyvszakértőnek nem adott át bizonylatokat, pénztárkönyveket, így nem állapítható meg, hogy 2004-2006. években miből származott jövedelme. Az I. rendű felperes nem bizonyította a havi 75.075 forintos járadékigényének megalapozásához szükséges tényeket.

Az I. rendű felperes egy évig szorult az orvosszakértői vélemény szerint ápolásra. Ennek havi összege 50.000 forintra tehető. A felperes tartozása 600.000 forint és annak 2003. december 10-től járó kamata.

Élelemfeljavításra az I. rendű felperesnek két hónapig volt szüksége. Az ezzel kapcsolatos költség összesen 30.000 forint. Az I. rendű alperes ez után a tartozása után 2003. augusztus 10-től köteles kamatfizetésre.

Az I. rendű felperes három évig volt akadályozva a közúti közlekedésben. A közlekedési többletköltsége havi 25.000 forintra tehető. Közlekedési többletköltségek pótlására az I. rendű alperes 37,1 hónapon át lett volna köteles járadékot folyósítani. A tartozása így 927.500 forint és annak 2005. január 1-től járó kamata.

Háztartási kisegítő teljes körű szolgáltatásának igénybevételére az I. rendű felperes 2006. július 16-ig folyósított. Erre az időszakra 37,5 hónapra, havi 25.000 forint járadék megállapítása indokolt. Ezt követően az I. rendű felperes munkaképessége javult. 2008. május 31-ig havi 15.000 forint járadék pótolja az I. rendű felperes szóban lévő kiadásait. 2008. júniusától az I. rendű felperes munkaképességének további javulása folytán a költségeket havi 8.000 forint fedezi. Az I. rendű felperes hátraléka 2009. februárjáig az első fokú ítélet megváltoztatásának hónapjáig 1.347.000 forint és annak 2006. október 15-től járó kamata.

Az I. rendű felperes a III. rendű felperes gondozásában 2006. júliusáig nem tudott részt venni. A III. rendű felperes születésétől, 2004. szeptember 1-től 2006. július 16-ig 22,5 hónapra havi 5.000 forinttal számítva az I. rendű alperesnek 112.500 forint tartozása keletkezett, amely után 2005. július 20-tól köteles kamatfizetésre.

Az I. rendű felperes 2006. július 16-ig kényszerült folyamatos otthon tartózkodásra. Eddig az időpontig illeti meg az úgynevezett kulturális többletköltségek pótlására járadék, melynek havi összege 5.000 forintra tehető. Az I. rendű alperes tartozása ezen a címen 185.500 forint és annak 2005. szeptember 25-ig járó kamata.

A motorkerékpárban esett kár 1.773.000 forint, az I. rendű felperes motoros ruházatában keletkezett kár 350.000 forint, megilleti az I. rendű felperest kártérítésként a balesetben ugyancsak tönkrement bukósisak ellenértéke, 100.000 forint is. Abból a körülményből, hogy az I. rendű felperesnek fejsérülése nem keletkezett, a bukósisak viselésére lehet következtetni. Az I. rendű felperes dologi kárai után a baleset napjától 2003. május 23-tól jár a kamat.

Az I. rendű felperes építési engedélyt kért a tulajdonában lévő ... helyrajzi számú telken építendő lakóházra. Az építési engedély 2003. június 16-án vált jogerőssé. Az I. rendű felperes az építkezésen 2003. júniusától 2005. júniusáig 1324,69 munkaórát dolgozhatott volna, ha ebben a baleseti sérülése nem akadályozza meg. A saját munkával 1.241.897 forintot takaríthatott volna meg az építési költségekből. Ezt a veszteséget és 2004. június 16-tól járó kamatait az I. rendű alperes köteles megtéríteni.

Az I. rendű alperes az I. rendű felperes gyógyszerköltségekre vonatkozó igényét 3 évre, havi 500 forintban ismerte el. Az orvosszakértői vélemény az I. rendű felperes

állításait a gyógyszerköltségek tekintetében nem támasztotta alá. Az I. rendű alperes ezért csak az általa elismert követelésben, 18.000 forintban és kamataiban volt marasztalható.

A kórházi ápolás idején beszerezett ruházat költségei fejében az I. rendű felperes 20.000 forint megtérítésére tarthat igényt.

Az I. rendű felperes élete súlyos mértékben elnehezültnek 2006. július 16-áig volt tekinthető. Ezt követően állapota fokozatosan javult. Az I. rendű felperest ért nem vagyoni sérelmek pótlására 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas. A nem vagyoni kártérítés a sérülések bekövetkeztével nyomban esedékessé vált, ezért az I. rendű alperes ettől kezdve és nem a kárbejelentést követő 15 nap eltelte után köteles kamatfizetésre.

A II-III-IV. rendű felperések nem vagyoni kártérítési igényei nem voltak megalapozottak. Az I. és II. rendű felperések a balesetet követően egy évvel kötöttek házasságot. A II. rendű felperes az I. rendű felperes állapotának ismeretében kötötte meg a házasságot, ezért őt a balesettel összefüggésben nem vagyoni hátrányok nem érték. A baleset után született III-IV. rendű felperéseket ugyancsak nem érték olyan nem vagyoni sérelmek, amelyeket nem vagyoni kártérítéssel indokolt kiegyenlíteni.

Az elsőfokú bíróság a 169. sorszám alatt meghozott kiegészítő ítéletével az ítéletét 3.315.271 forint járadékjellegű követelés tekintetében előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította.

A felperések és az I. rendű alperes fellebbezéseikben az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását kérték.

Az I. rendű felperes a nem vagyoni kártérítés összegét 8.000.000 forintra kérte felemelni. Kérte 2007. október 1-től jövedelemvesztesége pótlására havi 75.075 forint járadék megállapítását. A baleset napja és 2006. december 31. napja közötti járadék összegét 2.414.941 forintban, 2007. január 1. és 2007. szeptember 30. között lejárt járadéktartozást 675.675 forintban kérte megállapítani. A követelésében mindkét alperest egyetemlegesen kérte marasztalni. A fellebbezési tárgyaláson a jövedelemveszteséget pótló járadékköveteléssel kapcsolatos fellebbezési kérelmét visszavonta.

A II. rendű felperes 2.000.000 forint, a III-IV. rendű felperések személyenként 1-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kérték az alperéseket egyetemlegesen kötelezni.

Az I. rendű alperes a járadéktartozásra, dologi károkra és költségekre megállapított 6.755.172 forintos marasztalási összeg 1.351.034 forintra, a nem vagyoni kártérítést 1.000.000 forintra és annak 2003. augusztus 15-től járó kamataira, a járadék 2009. március 1-től havi 1.600 forintra való leszállítását kérte. Kérte a tartozásába „beszámítani” az 1.500.000 forintos részteljesítését.

Az I. rendű felperes azzal érvelt, hogy az őt ért nem vagyoni sérelmekkel 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés áll arányban.

A II-III-IV. rendű felperesek azt hangsúlyozták, hogy az apa mozgáskorlátozottsága az egész család életére hatással van, ezért őket is megilleti a nem vagyoni kártérítés, annak pedig nincs jelentősége, hogy az I. és II. rendű felperesek házasságkötése a baleset után történt, és hogy a III-IV. rendű felperesek a baleset után születtek.

Hangsúlyozták a felperesek, hogy a balesetnek a záróvonal mellett parkoló ismeretlen gépjármű üzembentartója is okozója volt. Kiemelték, hogy az a gépkocsi is lehet a veszélyesség állapotában, amelyiknek a motorja nem jár. A káraikért ezért a II. rendű alperes is helytállni tartozik és a kötelezettsége az I. rendű alperesével egyetemleges.

Az I. rendű alperes az I. rendű felperesre terhesebb, 80-20%-os kármegosztás alkalmazását tartotta indokoltnak.

Arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes egy-keréken közlekedett. A perben kirendelt gépjárműszakértői vélemény ezt kétséget kizáróan megállapította a gépjárműveken lévő ütközési nyomokból. Az I. rendű felperes féktávolságon kívül észlelhetette a biztosítottja gépkocsijának áttérését az ő forgalmi sávjába, ezért a balesetet fékezéssel elháríthatta volna. Elkerülhető lett volna a gépjárműszakértői vélemény szerint a baleset kormányzással is. A gépjárműszakértői vélemény szerint ugyanis az álló gépkocsi és a biztosítottjának gépkocsija között 2 - 2,5 méter távolság volt, ezért az I. rendű felperes balra kormányozva, a két gépkocsi között elhaladhatott volna.

Az elsőfokú bíróság által meghatározott kármértékeket a bukósisak kivételével nem vitatta. Állította, hogy nincs bizonyítva: az I. rendű felperes a balesetkor bukósisakot viselt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az I. rendű alperes fellebbezése a balesetben való közrehatás, a felperesek fellebbezése pedig a II. rendű alperes kötelezettségét illetően alapos, egyebekben mind a felperesek, illetve az I. rendű alperes alaptalanul támadta az első fokú ítéletet fellebbezéssel.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a gépjárműszakértői vélemény és az I. rendű felperes büntetőeljárásban tett tanúvallomása alapján módosította és kiegészítette azzal, hogy az I. rendű felperes az I. rendű alperes biztosítottjának gépkocsijával történt ütközést követően egy-keréken közlekedett. A gépjárműszakértő a gépkocsin és a motorkerékpáron keletkezett ütközési nyomok alapján jutott erre a következtetésre. Az ütközési mechanizmust elemezte és megállapította, hogy nem azok az ütközési nyomok és rongálódások keletkezhetek volna, amelyek a járműveken láthatók, ha az I. rendű felperes a motorkerékpárjával két keréken közlekedik.

A büntető perben tett tanúvallomásában az I. rendű felperes azt adta elő, hogy „csak kb. 5-10 métert haladtam egy-keréken” (7. sorszám alatti jegyzőkönyv). Az egy keréken való közlekedést tényként állapította meg a büntetőítélet is és ezt tartalmazza a rendőrségi szemlejegyzőkönyv is.

A Ptk. 346. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „ha a kárt több személy fokozott veszéllyel járó tevékenységgel közösen okozta, egymásközi viszonyukban a felelősség általános szabályait kell alkalmazni.”

A Ptk. 340. § (1) bekezdése kimondja, hogy „a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.”

Az egy-keréken haladó motorkerékpár instabil és irányíthatatlan. Az I. rendű alperes biztosítottjának a menetiránya szerinti bal oldalon lévő gépkocsija és menetiránya szerinti jobb oldalon álló gépkocsi között mintegy 2 - 2,5 méter távolság volt. Alappal hivatkozott így az I. rendű alperes arra, hogy az ütközés nemcsak fékezéssel, hanem kormányzással is elkerülhető lett volna, ha az egy keréken haladás a kormányzási manővert nem teszi lehetetlenné. A szakértői vélemény megállapításaival és az I. rendű felperes büntető perben tett tanúvallomásával szemben az I. rendű alperes biztosítottja előtt haladó gépkocsi vezetőjének tanúvallomása nem volt alkalmas annak a perben tett I. rendű felperesi állításnak az alátámasztására, hogy az ütközés előtt két keréken haladt.

Alaptalanul jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a balesetben az I. rendű felperes nem hatott közre és a baleset kizárólag az I. rendű alperes biztosítottja közlekedési szabálysértésének a következménye.

A záróvonallal mellett szabálytalanul parkoló ismeretlen gépkocsi kikerülése tette szükségessé, hogy az I. rendű alperes biztosítottja a záróvonalat átlépje. Az ítéltábla ezért nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy az álló ismeretlen gépjármű nem volt a veszélyesség állapotában. Ezen az állapoton kívül lévőnek csak akkor lett volna tekinthető, ha a parkolása nem akadályozza a forgalmat és nem idéz elő balesetet. Ehhez a gépkocsit olyan helyen kellett volna leállítani, ahol a forgalmat nem zavarja. Az I. rendű alperesi biztosított közlekedési szabálysértése, nevezetesen, hogy a KRESZ kikerülésre vonatkozó szabályait nem tartotta be, egyik oka volt a balesetnek. Felróható magatartást tanúsított az I. rendű alperes biztosítottja azonban azzal is, hogy a baleset helyszínéről készült rendőrségi rajz szerint az álló gépkocsi mellett való elhaladás után nem tért nyomban vissza az úttest jobb oldalára, hanem azért, hogy az út jobb oldalán lévő úti céljához nagyobb sugarú íven tudjon kanyarodni, tovább haladt a baloldalon. Mindezek a közlekedési szabálysértések azonban nem akadályozták volna meg az I. rendű felperest abban, hogy a balesetet ha maga is szabályosan közlekedik és figyelmesen vezet, akár fékezéssel, akár kormányzással elkerülje.

Az ítéltábla mindezeket a körülményeket mérlegelve, az I. rendű felperesre terhesebb 40-60%-os kármegosztást tartott indokoltnak.

Az alperesek az I. rendű felperes megtérítendő káraiért a baleset idején hatályos, a gépjármű üzemeltetőjének kötelező felelősségbiztosításáról szóló 171/2000. (X. 13.) Kormányrendelet 2. § (2) bekezdése, és 9. § (2) bekezdése alapján kötelesek helytállni. A kötelezettségük a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján egyetemleges.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított egyes kártérítési tételeket összegszerűségében nem támadta, ezért a kármegosztásra

tekintettel azok 40%-át ítélte meg az ítéltábla az I. rendű felperes javára. A bukósisakért felszámított 100.000 forintos követelést az ítéltábla nem tartotta megalapozottnak. Az elsőfokú bíróság a bukósisakkal kapcsolatos kárt azért tartotta bizonyítottnak, mert álláspontja szerint a rendőri jelentésben szereplő megállapítás, miszerint az I. rendű felperes bukósisakot nem viselt, „kétséget kizáróan nem dönti meg az I. rendű felperes bukósisak viselésére vonatkozó állítását”. Ezzel szemben a bukósisak tönkremenetelét az I. rendű felperesnek kellett bizonyítania és a bizonyítatlanság sikertelenségét is neki kell viselnie. Bizonyítania kellett volna a bukósisak értékét. A rendőri jelentéssel szemben az I. rendű felperes ezt az ítéltábla álláspontja szerint bizonyítani nem tudta.

A nem vagyoni kártérítés összegét is természetesen befolyásolja a károsult felróható közrehatása; az a károsult, akit önhiba terhel, nem vagyoni sérelmeinek kiegyenlítésére nem bízhat olyan összegű pénzbeli kárpótlásban, mint a részben károsult. A nem vagyoni kártérítés jellegéből adódóan a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál, ha a károsultat önhiba terheli, nem a kármegosztás számszerű arányát kell alapul venni, hanem a nem vagyoni kártérítést a károsult közrehatás mérlegelésével kell megállapítani. A perbeli esetben az ítéltábla az I. rendű felperes nem vagyoni sérelmeinek kiegyenlítésére, figyelemmel az I. rendű felperes felróható közrehatására, 2.500.000 forintot tartott alkalmasnak, melyből az I. rendű alperes már 1.500.000 forintot megfizetett, ezért csak a fennmaradt 1.000.000 forintban és kamataiban kellett marasztalni.

A II-III-IV. rendű felperések nem vagyoni kártérítési követelését illetően az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

Az ítéltábla a kifejtettek tekintetével, az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében részben megváltoztatta, míg további fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

Az I. rendű felperes nagyobb mértékben, míg a II-III-IV. rendű felperések teljes mértékben pervesztések lettek, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek per költségeit is megfizetni. Az I. rendű alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a kereseti és fellebbezési illeték pervesztességéhez igazodó részét az államnak megtéríteni. A kereseti és fellebbezési illetéknek a további részét, figyelemmel a felperések személyes költségmentességére és a II. rendű alperes illetékmentességére, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. november 13.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró